2016 m. gruodžio 31 d. anksti ryte kūną paliko vienas iš ryškiausių Lietuvos poetų, Nacionalinės premijos laureatas Vytautas Bložė. Apie jo gyvenimą ir nuopelnus jau rašė delfi.lt . Jį prisiminė geru žodžiu ir
balarama.lt
. Žemiau pateikiame vieno iš vaišnavų atsiminimus apie šią didžią sielą:

Bendraudamas su Vytautu Blože, paskutinius jo 10 gyvenimo metų niekada nejaučiau, kad jis senas žmogus..., tik išoriškai mačiau seną kūną. Visad kupinas vidinio entuziazmo, šviesumo ir gilumo paieškose jis vis rašė ir kūrė. Susitikdavau su šia ypatinga asmenybe, kai jis persikėlė gyventi į Kauną. Susitikę daug kalbėdavome praktiškai visomis temomis nuo kasdienės buities iki aukščiausių rytietiškos filosofijos kanonų. Jis plačiai mastė ir bendravo su įvairių konfesijų nariais, kas ir atsispindėjo jo eilėse. Kartais net pagalvodavau – keistuolis, ir ką jis čia kuria? Po to pasirodydavo jo knygutės, kurių gaudavau iš jo dovanų. Paskaitęs suprasdavau, kad taip išreikšti mintį gali tik poetas su didžiuliu vidiniu pasauliu, laisvu nuo socialinių, religinių, politinių stereotipų ar įvardijimų. Ir tokiais drąsiais jie buvo abu su Nijole. Su Nijole Miliauskaite asmeniškai nesu bendravęs, iškilo toks vaizdinys, kai apie ją girdėjau iš Vytauto ir susipažinau su jos kūryba. Jie rašė ir apie Krišną, ir Budhą. Vytautas ypač mėgo Šri Čaitanją Mahaprabhu, dar pamenu, kaip telefonu kalbėjomės apie Tą Auksinį Avatarą... Mano manymu, Vytauto ir Nijolės įnašas į šių laikų lietuvių literatūrą (ir ne tik) vienas ryškiausių. Jie be perdėto sentimentalumo ar fanatiškumo dar labiau suartino Rytus ir Lietuvą, iškėlė, palaikė bendrojo visuotinai universalaus dvasingumo idėją.

Vytautas Bložė tuo pat metu buvo paprastas, visada atsimindavo ir gerais žodžiais minėdavo Irmantą bei kitus vaišnavus. Jau tuo metu, būdamas garbaus amžiaus, daug vaikščiojo pėsčiomis kol galėjo - nueidavo po 5-6 kilometrus, badaudavo ir pasninkaudavo, labai mėgo prasadą (sudvasintą maistą). Sveikatai leidus mielai sutikdavo padeklamuoti savo kūrybą vaišnaviškų švenčių ir renginių metu, į kuriuos aš jį kviesdavau. Be abejonės, labai gaila, kad nebegalėsim daugiau tiesiogiai bendrauti su tokia tauria siela.

Akšaja Krišna das

ATRADIMŲ FESTIVALIS

